

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Jitky Zavřelové a Jana Kratochvíla v právní věci žalobce: X, zastoupený Mgr. et Mgr. Davidem Průšou, advokátem se sídlem V Luhu 754/18, Praha 4, proti žalovanému: **Policejní prezidium České republiky**, se sídlem Strojnická 27, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 8. 2024, č. j. PPR-20814-8/ČJ-2024-990450, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 8. 2025, čj. 6 A 94/2024-42,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, odboru služby pro zbraně a bezpečnostní materiál, oddělení služby pro zbraně a bezpečnostní materiál Praha I a Praha III ze dne 11. 7. 2024, č.j. KRPA-73885-15/ČJ-2024-0011IY (dále též „prvostupňové rozhodnutí“) byl podle ustanovení § 27 odst. 1 písm. c) zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zbraních“), žalobci odňat zbrojní průkaz série a čísla X, vydaný pro skupiny oprávnění „A, B, C, E“, s dobou platnosti do 8. 8. 2027 (dále též „zbrojní průkaz“), a to pro ztrátu bezúhonnosti podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o zbraních.

[2] Ke ztrátě bezúhonnosti podle správních orgánů došlo ke dni 27. 11. 2023, kdy nabyl právní moci rozsudek X ve spojení s rozsudkem X, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání úmyslného trestného činu – zločinu podvodu dle ustanovení § 209 odst. 1, 4 písm. d) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), za což mu byl uložen peněžitý trest v celkové výměře 1 000 000 Kč.

[3] Žalobce napadl prvostupňové rozhodnutí odvoláním. Rozhodnutím označeným v záhlaví žalovaný odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Napadený rozsudek

[4] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu k Městskému soudu v Praze (dále též „městský soud“), který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Městský soud přisvědčil správním orgánům, že žalobce pozbyl bezúhonnost ve smyslu § 22 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o zbraních. Nesouhlasil s tím, že by právní úprava aplikovaná správními orgány byla v rozporu s právem EU, resp. že by bylo možné dovodit přímý účinek směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2021/555 ze dne 24. března 2021, o kontrole nabývání a držení zbraní (dále též „směrnice č. 2021/555“). Směrnice sice stanovuje některé minimální požadavky, umožňuje však členským státům, aby přijaly přísnější úpravu. Směrnice je dle primárního práva EU závazná co do výsledku. Pokud již tuzemská právní úprava v době přijetí směrnice byla se směrnicí souladná, nebylo potřeba, aby na ni zákonodárce výslovně reagoval. Argumentace žalobce, podle které měl zákonodárce nejdříve v reakci na směrnici přijmout mírnější úpravu a tu potom v souladu se směrnicí zpřísnit, je absurdní a přiči se základní logice zákonodárného procesu. Podle městského soudu úprava bezúhonnosti v zákoně o zbraních nevede ani k protiústavní diskriminaci žalobce. Rozsudek městského soudu (stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je v plném znění dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[5] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (stěžovatel) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Stěžovatel setrvává na své argumentaci, že dle směrnice č. 2021/555 je možné nepovolit nabývání a držení zbraní jenom osobám, které představují nebezpečí pro veřejný pořádek. Stěžovatel byl odsouzen za majetkovou trestnou činnost a takovou osobou není, přičemž v jeho případě došlo k zaplacení peněžitého trestu, a tím i k zahlazení odsouzení. Směrnice nebyla do českého právního řádu transponována. Stěžovatel nerozporuje, že členské státy mají oprávnění přijmout přísnější podmínky, musí však na směrnici výslovně reagovat. Stěžovatel dále poukázal na porušení principu rovnosti a diskriminační povahu posuzování bezúhonnosti dle zákona o zbraních. Není obhajitelné, aby stěžovatel, jehož trestní odsouzení bylo zahlazeno, byl dle zákona o zbraních stále považován za odsouzeného. Z uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

[6] Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí a spisový materiál. Podle žalovaného směrnice č. 2021/555 v čl. 3 zřetelně stanovuje možnost členských států přijmout přísnější opatření. Čl. 6 směrnice č. 2021/555, kterého se stěžovatel

pokračování

dovolává, pak v návěti výslovně obsahuje formulaci „aniž je tím dotčen článek 3“. Žalovaný dále upozorňuje, že směrnice vůbec neřeší problematiku zahlázení trestního odsouzení. To opravuje tuzemská úprava. Podle § 22 odst. 3 zákona o zbraních se k zahlázení trestného odsouzení nepřihlíží, a to ani na základě amnestie nebo milosti prezidenta republiky. S odkazem na judikaturu Ústavního soudu nepovažuje žalovaný tuto zákonnou úpravu za diskriminační.

[7] V replice k vyjádření žalovaného ze dne 10. 11. 2025 stěžovatel reagoval na vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti. Zdůraznil, že neimplementovaná směrnice nemůže ukládat povinnosti jednotlivcům, avšak má přímý účinek vůči státu, který povinnost transpozice nesplnil (rozsudek ESD ve věci Van Gend & Loos, Van Duyn, C-91/92, C-192/94). Nepřevzetí směrnice do českého práva podle stěžovatele vede k nesprávnému postavení osob odsouzených za majetkovou trestnou činnost na roveň pachatelům násilných trestných činů, což odporuje systematice trestního zákoníku. Stěžovatel setrvává na svém procesním stanovisku.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost **není** důvodná.

[10] Podle čl. 3 směrnice č. 2021/555 platí, že *členské státy mohou ve svých právních předpisech přijmout přísnější pravidla, než stanoví tato směrnice, s výhradou práv udělených osobám s bydlištěm ve členských státech podle čl. 17 odst. 2.*

[11] Čl. 6 směrnice č. 2021/555 pak stanoví, že *aniž je dotčen článek 3, povolí členské státy nabývání a držení palných zbraní pouze osobám, které pro to mají řádný důvod a které: a) dosáhly věku 18 let, s výjimkou nabývání palných zbraní jinak než koupí a jejich držení k loveckým účelům nebo pro sportovní střelbu za předpokladu, že v tomto případě má osoba mladší 18 let povolení rodičů nebo je pod jejich vedením či pod vedením zletilé osoby s platnou licencí k držení palné zbraně či licencí k lovu nebo provádí střelbu v rámci licencovaného či jinak schváleného tréninkového střediska a že rodič nebo zletilá osoba s platnou licencí k držení palné zbraně či licencí k lovu přebírá odpovědnost za náležité skladování podle článku 7, a b) nepředstavují nebezpečí pro sebe ani pro jiné osoby, veřejný pořádek ani veřejnou bezpečnost. Odsouzení za úmyslný násilný trestný čin se považuje za příznak, že takové nebezpečí existuje.*

[12] Podle § 18 odst. 1 zákona o zbraních příslušný útvar policie vydá zbrojní průkaz fyzické osobě, která splňuje tyto podmínky: a) má místo pobytu na území České republiky, b) dosáhla předepsaného věku (§ 19), c) je způsobilá k právním úkonům, d) je zdravotně způsobilá (§ 20 a 20a), e) je odborně způsobilá (§ 21), f) je bezúhonná (§ 22) a g) je spolehlivá (§ 23).

[13] Podle ustanovení § 22 odst. 1 téhož zákona za *bezúhonného podle tohoto zákona* se nepovažuje ten, kdo byl pravomocně uznán vinným trestným činem

a) *vlastizrady, rozvracení republiky, teroru, teroristického útoku, účasti na teroristické skupině, financování terorismu, podpory a propagace terorismu, vyhrožování teroristickým trestným činem, sabotáže, vyzvědačství, válečné zrady, účasti na organizované zločinecké skupině, obecného ohrožení, získání kontroly nad vzdušným dopravním prostředkem, civilním plavidlem a pevnou plošinou, ohrožení bezpečnosti vzdušného dopravního prostředku a civilního plavidla, zavlčení vzdušného dopravního prostředku do ciziny, vraždy nebo genocidia, za který byl uložen výjimečný trest nebo trest odnětí svobody na více než 12 let nebo mladistvému trestní opatření odnětí svobody nepodmíněně na 5 až 10 let,*

b) *uvedeným v písmenu a), za který byl uložen trest odnětí svobody na 5 až 12 let, nebo úmyslným trestným činem proti životu a zdraví, proti svobodě a právům na ochranu osobnosti, soukromí a listovního tajemství, proti lidské důstojnosti v sexuální oblasti nebo jiným úmyslným trestným činem spáchaným se zbraní, za který byl uložen trest odnětí svobody převyšující 5 let a od ukončení výkonu trestu odnětí svobody neuplynulo alespoň 20 let,*

c) *uvedeným v písmenu a) nebo b) nebo jiným úmyslným trestným činem, jestliže od právní moci rozsudku nebo od ukončení výkonu trestu odnětí svobody v případě, že tento trest byl uložen,*

- 1. neuplynulo alespoň 10 let, jestliže byl uložen trest odnětí svobody převyšující 2 roky,*
- 2. neuplynulo alespoň 5 let, jestliže byl uložen trest odnětí svobody nepřevyšující 2 roky nebo jiný trest než trest odnětí svobody, nebo*
- 3. neuplynuly alespoň 3 roky, jestliže bylo upuštěno od potrestání, podmíněně upuštěno od potrestání s dohledem, upuštěno od uložení trestního opatření mladistvému anebo podmíněně upuštěno od uložení trestního opatření mladistvému nebo byla sice vyslovena vina, ale nebyl uložen trest v trestním řízení, v němž došlo k pokračování trestního stíhání na žádost obviněného anebo obžalovaného, nebo nebylo uloženo trestní opatření poté, co bylo odstoupeno od trestního stíhání mladistvého podle zvláštního právního předpisu, nebo*

d) *spáchaným z nedbalosti za porušení povinností v souvislosti s držením, nošením nebo používáním zbraně nebo střeliva, pokud od právní moci rozsudku neuplynuly alespoň 3 roky.“*

[14] Podle § 22 odst. 3 zákona o zbraních *při posuzování bezúhonnosti fyzické osoby se nepřiblíží k zahlázení odsouzení podle zvláštního právního předpisu ani k jiným případům, v nichž nastává účinek, že se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen.*

[15] Podle § 27 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních příslušný útvar policie rozhodne o odnětí zbrojního průkazu, jestliže držitel zbrojního průkazu *přestal splňovat podmínky bezúhonnosti podle § 22 nebo spolehlivosti podle § 23.*

[16] Z výše rekapitulovaných ustanovení zákona o zbraních vyplývá, že policie je oprávněna odejmout zbrojní průkaz tehdy, pokud se držitel zbrojního průkazu dopustil úmyslného trestného činu a od právní moci rozsudku neuplynula zákonem stanovená doba, tzn. že nadále nesplňuje podmínku bezúhonnosti.

[17] Stěžovatel uvedené nezpochybňuje. V kasační stížnosti a v replice rozsáhle reprodukuje judikaturu Soudního dvora Evropské unie k tzv. přímému účinku směrnic a dovozuje, že se měla na danou věc použít směrnice č. 2021/555, která umožňuje nepovolit nabývání a držení zbraní jenom osobám, které představují nebezpečí pro veřejný pořádek. Stěžovatel byl však odsouzen za majetkovou trestnou činnost, přičemž v jeho případě došlo i k zaplacení peněžitého trestu, a tím pádem i k zahlázení odsouzení.

pokračování

[18] Nejvyšší správní soud žádným způsobem judikaturu Soudního dvora nezpochybňuje, avšak shodně s městským soudem se domnívá, že v souzené věci není relevantní. Jak zdejší soud uvedl např. v rozsudku ze dne 28. 11. 2019, č.j. 2 Azs 113/2019-24, bod 23, přímý účinek směrnice popsal Soudní dvůr v rozsudku ve věci C-41/74 van Duyn (obdobně též např. rozsudek ve věci C-152/84 Marshall), v němž definoval rozhodné skutečnosti pro jeho použití: 1) marné uplynutí lhůty pro transpozici a implementaci směrnice, 2) dostatečná přesnost a bezpodmínečnost dotyčného ustanovení, 3) skutečnost, že přímou aplikací směrnice nedojde k uložení povinností jednotlivci. Marným uplynutím lhůty pro transpozici a implementaci směrnice se rozumí stav, kdy směrnice není řádně provedena, ačkoliv již uplynula lhůta pro transpozici stanovená v samotné směrnici. Může se jednat o případ, kdy vnitrostátní zákonodárce dosud nereagoval vůbec, reagoval opožděně (odpovídající novelizace nenabyla včas účinnosti) nebo reagoval chybně a vnitrostátní právní úprava se tak dostává do rozporu s úpravou unijní. Přitom je však třeba mít na paměti, že podle čl. 288 Smlouvy o fungování evropské unie je *směrnice závazná pro každý stát, kterému je určena, pokud jde o výsledek, jehož má být dosaženo, přičemž volba formy a prostředků se ponechává vnitrostátním orgánům*. Uvedené je potřeba chápat tak, že otázka provedení evropské směrnice do českého právního řádu je vázána na dosažení cílů směrnice, nikoli toliko na promítnutí normativního textu směrnice do vnitrostátních předpisů (rozsudek ze dne 28. 11. 2019, č.j. 2 Azs 113/2019-24, bod 22).

[19] Jinými slovy, dovolávat se přímého účinku směrnice lze pouze za situace, kdy se vnitrostátní úprava dostává do rozporu s obsahem směrnice. K tomu však v souzené věci nedošlo. Směrnice č. 2021/555 v čl. 3 výslovně umožňuje, aby členské státy přijaly přísnější úpravu podmínek nabývání zbraní. Takto postupoval i tuzemský zákonodárce. Ten správním orgánům uložil odejmout zbrojní průkaz osobě, u které došlo ke ztrátě bezúhonnosti, a to bez ohledu na povahu spáchaného trestného činu, resp. bez možnosti správního uvážení nad společenskou nebezpečností držitele zbrojního průkazu. Přiměřeností takové regulace se opakovaně zabýval i Ústavní soud a neshledal na ní nic protiústavního (nálezy Ústavního soudu ze dne 23. 4. 1999, sp. zn. Pl.ÚS 16/98, ze dne 13. 10. 1999, sp. zn. I.ÚS 119/98, či ze dne 23. 3. 2000, sp. zn. II.ÚS 520/98).

[20] Tuzemská úprava tedy správním orgánům ukládá odejmout zbrojní průkaz osobě, u které došlo ke ztrátě bezúhonnosti, a to bez ohledu na povahu spáchaného trestného činu a bez prostoru pro správní uvážení. K takové situaci došlo i v případě stěžovatele, který byl pravomocně odsouzen ze spáchání úmyslného trestného činu podvodu (viz výše).

[21] S městským soudem lze souhlasit i co do absurdnosti argumentace stěžovatele o nutnosti legislativních úprav spojených se směrnicí. Jak uvedl městský soud v bodě 50 svého rozsudku: „*Takový postup je dle soudu zcela v rozporu s elementární (legislativní) logikou. Dle soudu za situace, že členský stát již dříve před přijetím směrnice přijal přísnější (zde zbraňovou) legislativu, není na místě, aby tento reagoval na přijetí směrnice přijetím mírnějších pravidel, která z této směrnice vyplývají, aby následně znovu přijal pravidla přísnější.*“

[22] Městský soud nepochybil rovněž při posuzování námitek spojených se zahlazením odsouzení. Jak již soud naznačil výše, zákon o zbraních výslovně stanoví, že při posuzování bezúhonnosti fyzické osoby se nepřihlíží k zahlazení odsouzení podle zvláštního právního předpisu ani k jiným případům, v nichž nastává účinek, že se na pachatele hledí, jako by

nebyl odsouzen (§ 22 odst. 3 in fine zákona o zbraních). Zákon o zbraních tedy obsahuje výslovnou úpravu, která neumožňuje přihlížet k zahlázení odsouzení, jako to činí např. trestní zákon pro účely trestního práva. V uvedené rozdílnosti však nelze shledat nepřipadnou diskriminaci či porušení zásady rovnosti, jak se domnívá stěžovatel. Ústavní soud se ve své judikatuře opakovaně zabýval ústavním aspektem podobného ustanovení v předcházející regulaci držení zbraní. V souhrnu shledal, že taková regulace diskriminační není. Např. v nálezu ze dne 23. 4. 1999, sp. zn. Pl.ÚS 16/98, uvedl, že „*oblast střelných zbraní (jejich získání a držení) je takovou sférou života společnosti, ve které lze akceptovat postup obezřetný, který je třeba pečlivě zvažovat. Stanovené podmínky je možné označit za přísnější, rozhodně však nejsou mimořádně striktní či dokonce extrémní,*“ a že „*ani zde nelze státu vyčítat, že by stanovením uvedených podmínek vybočil z rámce, který je v dané oblasti přiměřený, a nelze mít ani za to, že stanovením bezúhonnosti, a tedy vymezením určité míry mravnosti, přesahuje přiměřenou míru potřeby.*“ Obdobně srov. i nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 10. 1999, sp. zn. I.ÚS 119/98, či ze dne 23. 3. 2000, sp. zn. II.ÚS 520/98.

[23] Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že stěžovatel v kasační stížnosti dovozuje i porušení čl. 20 a 21 Listiny základních práv EU. Stěžovatel však již neuvádí, čím by byla porušena kautela rovnosti všech občanů před zákonem (čl. 20 Listiny základních práv EU), nebo jak byl postup správních orgánů vůči stěžovateli diskriminační z hlediska pohlaví, rasy, barvy pleti, etnického nebo sociálního původu, genetických rysů, jazyka, náboženského vyznání nebo přesvědčení, politických názorů či jakýkoliv jiných názorů, příslušnosti k národnostní menšině, majetku, narození, zdravotního postižení, věku nebo sexuální orientaci (čl. 21 odst. 1 Listiny základních práv EU a rozsudek SDEU ze dne 20. 1. 2001, ve věci C-184/99, *Grelczyk*). Jak již přitom uvedl soud výše, směrnice připouští, aby členské státy přijaly přísnější úpravu. Přesně takto postupovala i Česká republika, přičemž Ústavní soud přijatou regulaci nepovažuje za protiústavně diskriminační.

[24] Stěžovatel tedy sice setrvává na svých závěrech o diskriminační povaze podmínky bezúhonnosti dle zákona o zbraních, přehlíží však, že taková úprava byla opakovaně shledána jako ústavně konformní samotným Ústavním soudem. Nejvyšší správní soud nesouhlasí ani s tím, že by zákon stavěl naroveň pachatele násilných zločinů a pachatele méně závažných přečinů. Jak vyplývá z výše rekapitulovaného obsahu právní úpravy, § 22 zákon o zbraních stanovuje dobu bezúhonnosti s ohledem na druh odsouzení, resp. délku trestu. Není tedy pravdou, že by zákonná úprava nerefletovala společenskou škodlivost činu a nerozlišovala mezi pachateli různých trestných činů.

[25] Z výše uvedených důvodů není Nejvyšší správní soud názoru, že by se městský soud dopustil nesprávného právního posouzení dle § 103 odst. písm. a) s. ř. s. Městský soud správně vyložil ustanovení zákona o zbraních a posoudil i přesah do práva EU, jakož i ústavněprávní souvislosti věci. Jeho závěr, že aplikovaná úprava není v rozporu se směrnicí č. 2021/555 ani ústavním pořádkem, je podložen relevantní judikaturou a logicky odůvodněn.

V. Závěr a náklady řízení

[26] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Ve věci rozhodl soud na základě oprávnění stanoveného v § 109 odst. 2 s. ř. s. bez jednání.

pokračování

[27] Kasační soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 8. ledna 2026

Tomáš Foltas
předseda senátu